తెల్లటివి అన్నీ పాలుకావు

శ్రీమతి అద్దంపూడి అన్నపూర్ణమ్మగారు

ఆ వేళ సోమవారం. రేవటిపాలెంలో సంత.

అక్కడ విస్తారమైన బయలు ఉంది. చెట్లు కొంచెము దూరముదూరముగా ఉండడంచేత జనానికి యెండతగలకుండా నీడగా ఉండెను. ఆసంతలో అన్నిరకముల పండ్లదినుసులూ, పప్పుసరుకులూ, కూరకాయలూ, మనకుటుంబ కాలక్షేపమునకు యేమివస్తువులు కావలెనో అన్నియూ దొరకును. వెంకట్రాజు అక్కడ ఒకస్థలంచూచుకొని గోనెలుపరచి, ముషిణిగింజలున్నూ, శేరున్నూ, దగ్గరపెట్టుకొని వ్యాపారముకొరకై యెదురుచూస్తూవున్నాడు. కొందరువచ్చి రూపాయకు నాలుగుశేర్లా, అయిదుశేర్లా అని అడిగినారు. వెంకట్రాజు మూడుశేర్లకుపైన ఇవ్వనని చెప్పినాడు. పాపము అతనికి ఈ ధరలు యేమీ తెలియవు. తండ్రికి జబ్బుగావున్నందువల్ల బేరమునకు బయలు దేరినాడుకాని లేకపోతే వచ్చేవాడుక లేదు. వెంకట్రాజుకి సుమారు ౨౦ లేక ౨౧ సంవత్సరములే ఉండును. అంతకు ఎక్కువ వుండదు. ఇతనుపుట్టి ఇన్నిదినములవరకూ సంత అంటే యేలాగు ఉంటుందో కూడా యెరగనే యెరగడు. సాయంకాలం కావస్తూంది. ఏమో స్వల్పంగానే బేరమయినది. చూసినాడు. లాభంలేక పోయింది. ఆఖరుకు యెవ్వరికో వెయ్యిరూపాయలకు గుత్తకిచ్చివేసి రూపాయలు తీసుకొని, సంచిలోవేసుకొని, బొడ్డులో దోపుకొన్నాడు. వెంకట్రాజు చూపుకు చాలా అందమైనవాడు. ముక్కూ మొఖమూ తీరుగానే ఉన్నాయి. పొడగరిమనిషే. ఆ బిళ్లగోచీ పంచకట్టూ, వాణ్ణిచూస్తే పెద్దకులంలో పుట్టినవాడిలాగనూ, మర్యాదస్థుడుగానూ కనుపించుతాడు. ముషిణిగింజలు అమ్మి గోనెలూ, ఇంకావాడి సామానులూ అన్నీసర్దుకొనేటప్పటికి అయిదు గంటలు అయినది. ఇంకా ఇక్కడనే ఉంటే ప్రొద్దుపోవును అని వాడి నివాసస్థలానికి బయలుదేరినాడు. సంతవిడిచి ఓ పది అడుగులువెళ్లేసరికి, నిర్ఘాంతపడి నిలిచిపోయినాడు. వానికి ముందు అడుగుపడలేదు. ఇదియేమని ఆలోచిస్తూవున్నాడు.

అక్కడ పెద్ద చింతచెట్టు. దానికొమ్మలు నాలుగువైపులనూ విజ్జిమ్ముకొని ఉన్నవి. ఆ చెట్టుక్రింద ఒకస్త్రీ సుమారు ౧౮ సంవత్సరముల వయస్సుగలది నిలిచివుండెను. చారెడేసికండ్లూ, విశాలమైననుదురూ, బారెడు జెడా, ఈ కాలపు నాగరీకమైన నగలు వేసుకొన్నది. గనుక చూపరులకు చాలా ఆశ్చర్యముగా కనుపించెను.

వెంకట్రాజు ఆలోచించి "రేవటిపాలెంలో ఇటువంటి స్త్రీలుకూడా వున్నారా? ఇది యేకారణముచేత నిలచి ఉన్నది? నేను పోయి దానిని అడుగుదునా? ఛీ! వద్దు నేను అడిగినట్లయితే చూసినవాళ్లు యేమి అను

కుందురు." అని సందేహిస్తూ అక్కడ పనస పండ్ల దుకాణము దగ్గరకువెళ్లి బేరముచేస్తూ నిలువబడినాడు.

ఇంతలోపల సుమారు ౫౦ సంవత్సరముల లోపువాడు విరువిరున నడుస్తూ ఆ పిల్లదగ్గరకువచ్చి యేమోచెప్పి పండ్లుకొరుకు తూంటే, ఆపిల్ల వంచినతలయెత్తకుండా నిలువ బడియుండినది.

వెంకట్రాజు తన మనస్సులో యేమని ఆలోచిస్తూఉన్నాడంటే, "వాళ్లది యేవూరై యుండవచ్చును? ఆయన యెవరు? తండ్రి, కూతుకని అత్తవారి యింటికి తీసుకొనివెళ్లు తున్నాడా? లేక, సంతకు వచ్చివున్నారా? నేనే బుద్ధిపొరపడుతున్నాను. తండ్రి అయితే అట్లా కోపించుకుంటాడా? ఆ ముసలివాడు తండ్రికాదు. భర్త అయివుంటాడు. లేకపోతే యింతకోపించుకోడు. ఒకవేళ రెండోపెండ్లి అయివుండును. నేను వాళ్లతోటి కలసిమాట లాడితేనేకాని విషయము తెలియదు." అని అనుకుంటూవుంటే వాళ్లు ఇద్దరూ కూడా ఈ పనసపండ్ల అంగడిదగ్గరకు వచ్చి బేరము చేసినారు. వాడు వెల సరిగా చెప్పనందువల్ల, వెంకట్రాజునుచూచి, "మీరు యేలాగు కొన్నారండి?" అని ఆ ముసలివాడు అడిగినాడు. అప్పుడు వెంకట్రాజు వాళ్లవిషయం కనుక్కోవలెనని చాలా ఆతురతగా ఉండెను. ఆలా వున్నసంగతి బయటికి తెలుపక, "నేను అణాకు అయిదుతొనలచొప్పున కొన్నాను." అనిచెప్పినాడు. "ఆవిధముగానే, నేనూ తీసుకుంటాను" అని చెప్పి, అతనుకూడా తొనలుకొని కొంచెం ఆపిల్లకుఇచ్చి, తనుకొంచెం తీసుకొని, తింటూ వెంకట్రాజునిచూచి "మీది యేవూరండీ?" అని అడిగినాడు.

"మాది వడ్లపూడి" అని బదులుచెప్పెను.

"అయితే మీరు ఇప్పుడు అక్కడికే వెళ్లుతున్నారా?"

"అవును ఆవూరే వెళ్లుతున్నాను."

"మీ నాయనగారిపే రేమండీ?, మిమ్మలిని యెక్కడనో చూచినట్లు వున్న దే?"

"యేమో నాకు జ్ఞాపకం లేదండీ, మా నాయనగారిపేరు వీర్రాజుగారు"

"ఓహో! మీరా, వీర్రాజుగారి కుమారుడుగారా? అయితే, యేమిపనిమీద వచ్చేరండీ? ఆయన పూర్వార్జితం చాలా ఉండేది కాదండీ? అదంతా ఇప్పుడు వుందా? అయితే మీ కేమి తెలుసునూ? అప్పుడు మీకు చాలా చిన్నతనం. నాలుగో, అయిదో యేళ్లు వుంటవి. వీర్రాజుగారికీ నాకూ చాలస్నేహం. మే మిద్దరం మునుపు ఒకేవూళ్లో ఉండేవాళ్లం. ఒకేచోట తిరిగేవాళ్లం. మాకిద్దరికీ ఇప్పుడిప్పుడు వచ్చినస్నేహంకాదు. పిల్లలుగా ఉండి బడిలో చదువుకుంటూన్నప్పటినుంచీ కలదు. అవునుగానీ, మీ నాయనగారూ అందరూ క్షేమమేనా?"

"చిత్తం. క్షేమంగా వున్నారండి."

"అయితే, మీరు యేదైనా వ్యాపారం మీద వచ్చేరా?"

"అవును, వ్యాపారమే. మానాయనగారికి మొన్ననే కొంచెం వంట్లో సుస్తీగా వున్నందువల్ల నేనే వచ్చినాను."

"యేమిసరుకు వేసుకొచ్చేరండీ? యేమైనా లాభం దొరికిందా?"

"ఆధరలన్నీ నాకు తెలియవు. కాని, వెయ్యిరూపాయలకు గుత్త కిచ్చివేసినాను. యేమిలాభమోలెండి, ఇప్పుడే ఇంటికి బయలుదేరినాను. అయితే, తెలియక అడుగుతున్నాను. మనది యేవర్ణమండీ? ఏవూరికి వెళ్లదామని బయలుదేరినారు."

"మేమా, కోమట్లం. నాపేరు మీకు తెలియదేమోకాని, నాగన్న శెట్టి అంటారు. మేము కూడా ఆవూరికే బయలుదేరినాము. ఆవూరికి నేనువచ్చి చాలా రోజులయినది. అందుచేత చూచివత్తామని బయలుదేరితే, ఈ ఆడవాళ్లతోటి చాలాకష్టంగావుంది. ఇప్పుడు రాత్రి అయిపోయింది. నాకు వూరిలో యెవ్వరినీ తెలియదు. ఇక్కడ యెక్కడనైనా బసచూసి ఉండేదా? లేక, రాత్రి అయితేనేమి ఫరవాలేదని వెళ్లేదా, అని ఆలోచిస్తూవున్నాను." అన్నాడు నాగన్న శెట్టి.

"ఈపక్కనే హోటెలు ఉంది. అక్కడకు వెళ్లి మనమంతా. అక్కడనే భోంచేసి ఒకగది పుచ్చుకొని రాత్రి అక్కడనే పడుక్కుని తెల్లవారు జామున నే బయలుదేరి అంతాకలసి వెళ్లుదాము." అన్నాడు వెంకట్రాజు. సెట్టికి చాలా సంతోషమయినది.

"మీఇష్టం మీరేలాచేస్తారో నాకూ అదే ఇష్టం. మా కీవూళ్లో యెవరినీ తెలియదు కదా? అయితే మీకు చాలా శ్రమకలుగజేసే వాడిని అవుతాను." అన్నాడు నాగన్న శెట్టి.

"మరియేమీ ఫరవాలేదు లెండి" అని వాళ్లనిద్దరినీ హోటలుకు తీసుకునివెళ్లి భోజనం చెయ్యమని, తను ఒకగదిఅద్దెకు మాట్లాడి, వచ్చి భోంచేసి అందరుకలసి గదిలోపలకు వెళ్లినారు.

ఆపిల్ల అప్పటినుంచీ సిగ్గుపడేటట్లు నటిస్తూ వెంకట్రాజు చూచినప్పుడు తలవంచుకొని, లేనిసమయంలో వోరచూపులు చూస్తూండేది. ఆపెద్దగదిలో ఒకవార ఆపిల్లాను, ఇకనొకవార వెంకట్రాజున్నూ, నాగన్న శెట్టియున్నూ పడుక్కున్నారు. వెంకట్రాజు చాలా అలిసినందువల్ల, తత్‌క్షణమే నిద్దురపోయెను. వెంకట్రాజు నిద్దురపోయిన తోడనే, నాగన్న శెట్టి యెక్కడకో లేచి వెళ్లిపోయెను. అప్పటికి సుమారు ౧౨ గంటలు అయ్యుండును. ఈలాగు ఉంటూండగా శెట్టి లేచివెళ్లినతోడనే, ఆపిల్ల మెల్లగా లేచి వెంకట్రాజు దగ్గరకు వెళ్లినది. నాలుగు ప్రక్కలా చూచి వాడి మొగమువంకనే రెప్పవాల్చకుండాచూస్తూవున్నది. గుభాలుమని తలుపుచప్పుడు వినబడ్డది. ఆశబ్దం వినినతోడనే, వెంట్రాజుకు మెలకువ వచ్చినది. అంతలోపల ఆపిల్లయేమో భయపడినట్లు వణుకుతూ వెళ్లి, "నన్ను కాపాడవలసినది. నాకు బంధుసంపర్కమైనవాళ్లు యెవ్వరూ లేరు. ఆ

సర్వేశ్వరుడే దిక్కు" అని, భయకంపములతో వెంకట్రాజును తలుపుతియ్యనీయకుండా, ఇంకా యేమో చెప్పుతోవున్న సమయంలో, బయటి నుంచి తలుపు విరిగేటట్లు తట్టినలాగు వినబడెను. ఈపిల్ల వీడిని తీయనీయడం లేదు.

"నీకేమీ భయములేదు. నిన్ను కాపాడవలసిన పూచీ నాది" అని ధైర్యము చెప్పి మెల్లగా తలుపుదగ్గరకువచ్చి తలుపుతీసెను. తీసినతోడనే, నాగన్నశెట్టి గబగబలాడుతూ వచ్చి, ఆపిల్లను తీసుకొనిపోయినాడు.

"ఏమిదీ, దానిని ఈ అర్ధరాత్రివేళ తీసుకొనివెళ్లుతున్నాడు. అయితే ముసలివాడు కాదా? దానిపైని సందేహపడి హింస చేయడానికి తీసుకొని వెళ్లుతున్నాడేమో, దానిని నేను రక్షించక తప్పదు" అని ఆలోచించుకొని లోపలనుంచి బయటికివచ్చి మెట్లు దిగుతూన్న సమయంలో, పెడేలుమని ఒక్కదెబ్బ తలమీదపడెను. ఆదెబ్బ పడినతోడనే క్రిందపడి మూర్ఛపోయినాడు. అరగంటసేపటికి వెంకట్రాజుకు కొంచెం తెలివి వచ్చినది.

కండ్లు విప్పిచూచుసరికి వీడిచుట్టూ దీపాలు పెట్టుకొని పోలీసువాళ్లు కూచుని ఉన్నారు. వెంకట్రాజు వాళ్లనిచూచి, "ఆ ముసలివాడు యెక్కడ? వాడిభార్యయెక్కడ? యెక్కడకు పోయినారు? కనపడడం లేదే, పాపం ఆపిల్లను యేమికష్టపెట్టుతున్నాడో!" అని మెల్లగ లేవపోతూంటే, వాడిని, వాడి మాటలనూచూచి, పోలీసువాళ్లు ఫక్కున నవ్వి, "ముసలివాడేం? ఆ ముసలివాణ్ణి పట్టుకుందుకే, ౧౦ సంవత్సరములుగా మాచేత కాకపోయింది. ఈరోజున వాడు సంతకు వచ్చినాడని తెలిసి, మేము యెంతనో ప్రయత్నపడి తేకూడా, మాచేత చిక్కక మేము వచ్చేమని తెలసే మిమ్మలినికొట్టి, వాడు పారిపోయినది. మరి యేమనుకున్నారు, బాబూ? వాడు యెవరని అనుకున్నారేమిటి? మనజిల్లాఅంతా పేరుపొందిన మొదటిదొంగైన పూతిక నారాయుడు కాదా?

ఆ పిల్ల వాడికి దొంగతనానికి టక్కుచేసేది కాదా! మీరేమో పుణ్యంచేసుకున్నారు. లేకపోతే, వాడిచేత దెబ్బతిన్నా, రూపాయలు దక్కించుకున్నారు, మీ అదృష్టమే అదృష్టము. లేకపోతే? ఒక్కదెబ్బతినేసరికి అట్లనే ప్రాణాలుపోవా! మీరు యెంత బలశాలులండీ." అని పోలీసులు చెప్పేసరికి, వెంకట్రాజు ఆలాగే చూస్తూ నిర్ఘాంతపోయినాడు.